

вобытное *съ-ръ*. Слогъ *съ* — съ всегда значи съвкупление, а слогъ *ръ* всегда има сила неопредѣленнаго движениа. Букви *ч* и *ц* сж' по последни отъ буквы *с*. Близна рѣчь съ *чърквѣ* имама *чърда* — (сърда — срѣда) събрание отъ пасуща и товаруща животна. *Чърдакъ* — извышено здание на дървета, положено по разнovidны чърты — управления; *чърта* — събрание отъ много рѣзкы разнovidны нарѣзаны, написаны или положены.

- 5) Тойзи надпись ми е съобщенъ отъ Г. Хр. Даскалова, въ лѣто 1858, кога са вращаше отъ свое пѣтишествие по Българиѣ.
- 6) *Тыгуль* не е странна рѣчь, нѣ чиста българска, кои происходи отъ *ты* второго лица личнаго мѣстоимениа, ты *ты-гуль* т. е. насловъ кой са дава истъщено на поголѣми лица и замѣнава рѣчь *ты* съ друго прилагателно отдавамо по чину или по уважениѣ, както: *величество*, *свѣтлость*, *симтъство* и проч. На Францушки изикъ имѣтъ съставенъ глаголъ отъ второе лице личнаго мѣстоимениа единственнаго числа *tu — toi*; — ты: *titrer* — называѣти, нѣ нѣ съ мѣстоимение *tu — toi* — ты, а ми съ друго прилагателно — както и рѣчь *titre* — название — тыгуль.
- 7) *Фрѣгъ*, *Фрѣзи* — Българи сж давали сие има въ срѣдний вѣкъ всѣмъ западнаго вѣроисповѣданиа Европѣйцѣмъ, както и Грѣци сж ги называли *Φράγυοι*. То са е съхранило, и до днѣсь между Българи и Грѣцы, да имѣ отдаваѣтъ сие общо има. Исто и Турцы съ това общо има ги зываѣтъ *Фрѣнкъ*. На Францушки таа рѣчь *franc*, по стары имѣ права, значила е *свободенъ* или имѣѣщъ нѣкаквы си прѣимѣщества, (привилегии), правдины отъ страны правитьства. Там рѣчь, кѣту са напиши по старо — българскому първобытному правописанию, става *върнѣгъ* и значи *въ — рѣгъ* = *върѣгъ* = извърганъ = отдѣленъ отъ нѣщо си = свободенъ. Това исто значение има и рѣчь *врагъ* = неприятель = върѣгъ = извъреленъ, отдѣленъ отъ едно общество, или чловѣкъ, кой прави такива работы, кои сж' противни на естественны и гражданскы законы. Не са знае има *franc* = *фрѣгъ* да ли тии сами сж си го дали въ смыслъ свободный чловѣкъ, както си го тии тълкуваѣтъ или Българи имѣ го дали въ смыслъ *врагъ* неприятели? а ж — овое произношение са види ясно отъ таж рѣчь, кожъ стари Българи писали съ ж — *franc* = *фрѣжъ*. ж = ѣн както и *Longue* = лѣгъ — лѣнгъ и други много. Старо — кимбрискы изыкъ е былъ единъ съ българскому и за това Фрѣзи — Французи съхранили полугласное произношение, какъ то и многы цѣлы рѣчь. Ны смы доказали общырно това сродство днѣшнаго Фрѣжъскаго изыка съ българскомъ въ *Опытъ Българскаго изыка*.
- 8) Разумѣва са чи Асѣнь за това го оставилъ да бѣди Деспотъ — владыка въ Солунъ, защото му далъ дѣщирѣжъ си копеланъ за женѣ.
- 9) Грѣци всѣкогы, кога сж подпадали подъ българское побѣдоносно орѣжие, на това срѣдство сж прибѣгали да умагчѣтъ воены българскы духъ чрѣзь гыздавы си и макушавы Гъркынкы! Тукъ ученый Грѣкъ не казва самъ истинѣ, нѣ дума чи Асѣнь, ушь кѣту глѣдалъ Иринины добрины, зѣлъ ѣж за женѣ, освободилъ Тодора и му помогналъ да си земни царство! кое царство? — Солунско правленіе?! Асѣнь владѣлъ на сичкѣ Тесалиѣ, Ипирѣ даже до Драчѣ; поносало ли му е да остави въ Солунъ грѣцко царство! Можи ли цар-